

Bemærkninger til forslaget

De danske idrætsforeninger og deres organisationer repræsenterer en værdifuld del af den danske kulturhistorie. Der er bred politisk opbakning til idrætsforeningerne, hvilket også kommer til udtryk i det milliardbeløb, som stat, amter og kommuner yder hvert år. Idrætsforeningerne og deres organisationer har været og vil også i fremtiden være en central størrelse i statens idrætspolitik.

Men mere end halvdelen af den samlede idrætsaktivitet i dag sker uden for foreningerne, og en alt for stor del af befolkningen dyrker ikke idræt regelmæssigt. Det er således ikke tilstrækkeligt, at staten fører kulturpolitik på idrætsområdet udelukkende gennem idrættens interesseorganisationer. Der skal også udvikles tilbud til disse grupper som en del af den offentlige kulturpolitik. Den kulturpolitiske udfordring er – ud over at sikre idrætsforeningerne gode vilkår – også at skabe rimelige rammer og faciliteter for de mange borgere, der dyrker idræt uden for foreningerne, og at udvikle idrætsformer, der kan motivere de mange, som ikke dyrker idræt.

Evalueringen af de tre års forsøgsarbejde med den centrale pulje, Idrætspolitisk Idéprogram, har vist, at når der gives muligheder for udvikling, står mange – og ikke mindst idrætsforeningerne – på spring til at tage udfordringen op og skabe nye tilbud til de mange, der ikke dyrker idræt i de traditionelle rammer. Det gælder samarbejde mellem foreninger, skoler og institutioner, sundhedsprojekter for overvægtige børn, integrationsforsøg med indvandrere, udvikling af foreningsdemokratiet, aktiviteter for idrætssvage grupper, etablering af idrætsmuligheder i lokalsamfundet og en lang række andre spændende fornyelsesforsøg. Det har overraskende vist sig, at over 70 pct. af initiativtagerne til projekter, der har modtaget støtte, har været at finde blandt foreningerne, jf. evalueringen af Idrætspolitisk Idéprogram udarbejdet af Arbejdsgruppen for Idrætspolitisk Idéprogram, kulturudvalget (alm. del – bilag 249 (2002-03)).

En udviklingspulje skal naturligvis ikke overtage foreningers og kommuners generelle forpligtelse over for idrætslivet. Den grundlæggende tanke skal derimod være at støtte projekter og initiativer – fyrtårne, om man vil – der inspirerer foreninger, kommuner, skoler, institutioner og andre til at skabe rammer både for dem, der dyrker idræt uden for foreningerne, og for dem, der i dag ikke er aktive.

Den årlige pulje på 20 mio. kr. foreslås finansieret over Kulturministeriets tips- og lottomidler, hvor der tidligere har været afholdt bevillinger til idrætsudviklingsprojekter.

Udviklingspuljen foreslås organiseret på samme måde som Idrætspolitisk Idéprogram.

Idrætspolitisk Idéprogram har ikke repræsenteret puljepolitik i traditionel forstand. Tværtimod har programmets bestyrelse spillet en aktiv idrætspolitisk rolle som igangsætter og politikskaber.

Erfaringerne fra Idrætspolitisk Idéprogram viser for det første, at lokal fornyelse kan hente mod og inspiration i en overordnet, central instans. Risikovilligheden fremmes af centrale midler, og nytænkningen stimuleres af succesrige eksempler – fyrtårne – som en central instans kan indsamle og synliggøre. For det andet viser erfaringerne, at uafhængighed af særlige interesseorganisationer er en nøgle til varetagelse af et helhedssyn på befolkningens idrætsinteresser. For det tredje, at ansøgninger ikke i sig selv repræsenterer et tilstrækkeligt grundlag for nytænkning. Dialog med ansøgere og selvstændige satsninger er afgørende forudsætninger for en målrettet påvirkning af udviklingen. Og endelig – for det fjerde – at lokale ildsjæle er en uundværlig del af fundamentet for udviklingsarbejde, men at lønnet, faglig bistand i mange tilfælde vil være en garant for kvaliteten i fornyelsesprocesserne, ikke mindst på idrætssvage områder og over for særlige målgrupper.